

σα τις καλάμες μου στο πάτωμα κει πού συλλογιζόμουν. Μπορεί και νά μη συλλογιζόμουν τίποτα· μα τὸ κεφάλι μου ἔμῳς δούιζε, βούιζε, και δὲν ἔνοιωθα τὸ κορμί μου. Ἐπειτα βέβαια θὰ σηκώθηκα και πήρα τοὺς δρόμους. Πέρα στη γωνία θυμοῦμαι πὼς ἔδωκα μιὰ πεντάρα στη γριά ζητιάνα, λέγοντάς της:

— Ἀπὸ μέρος τοῦ κυρίου με τὰ γκρίζα, πούξέρετε.

— Θὰ εἴσαστε ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, ἔ; με ρώτησε.

— Ὅχι, ἡ χήρα του εἶμαι...

Και πήρα τοὺς δρόμους παραδέρνοντας ὡς στὸ πρωί. Και τώρα δὲ πάλι ξαναδιάβασα τὴν εἰδηση.

Βλαντιμίρ Τ*** τότε λέγανε.

Ἀπὸ τὰ Νορβηγικά.

Β. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ

Ω ΜΑΤΙΣ!

Σ' ἀξημέρωτη νυχτιά
Ἐπαράδερνα ... ὦ ματιά,
Ἦ γιὰ με φῶς πρῶτο ἐσὺ
Τ' οὐρανοῦ ... χρυσή, χρυσή

Χρυσανγή με τὰ πουλιά ...
Κι ὦ τὰ πρῶτα τὰ φιλιὰ ...
Ἦ τοῦ ἡλίου ἀνατολή,
Ἀνατολή! Ἀνατολή!

ἘΝΑ ΣΑΛΟΝΙ ...

Ἐνα σαλόνι ὄλο βοή
Ἦ νὰ ἡ ζωή, ἡ ζωή.
Μὰ οἱ πόρτες του κλειστὲς γιὰ με
Κι ἔξω πλανιέμαι ὠϊμέ

Χωρὶς γιὰ νᾶμπω ἀπαντοχή ...
Ἦ γρή, νεκρὴ ψυχή,
Ποῦ ἀκόμα ἡ μαύρη μου καρδιά
Τάκ, τάκ, χτυπιέι βαρειά.

Υ Π Ν Ε ...

Ἦπνε, σοῦ δέεται ἡ ψυχὴ μου ἡ μαύρη
Τὴν τρισπόθητη φέρε τὴ χρυσή
Τὴ λησμονιά, πού δὲν μπορεῖ γιὰ ναῦρε
Μ' ἀφιόνι, με μορφίνα, με κρασί.

Ἐτσι ἀπαλά, γλυκά, κι ὄνειρεμένα ...
Κι ὡς θ' ἀναπαύουμαι βαθεῖα βαθεῖα,
Ἦ ὕπνε, γίνε ὁ θάνατος γιὰ μένα
Νὰ μη μεταξυπνήσω πιά.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ